

Musiikkia parempaan päivään

David Dickson
kirkon lehdet
(Perustuu tositahtumaan)

Elizabeth potkaisi kookospähkinän kuoren pitkin tietä. Hänen otsansa kurtistui, kun kuori vierähti pois tieltä. Tänään ei ollut ollut hyvä päivä.

Ei lainkaan!

Lagi oli sanonut hänelle jotakin ilkeää koulussa. Myöhemmin muut lapset nauroivat, kun hän laski väärän vastauksen matematiikantehtävään luokan edessä. Ja sitten hänen kuvaamataidon työnsä meni pilalle.

”Se ei ole reilua!” Elizabeth sanoi. Kuka oikein edes keksi huonot päivät?

Elizabeth poimi kauniin kiinanruusun kukan. Ainakin se oli yksi hyvä asia tässä päivässä. Huononakin päivänä Samoassa kaikkialta löytyi kauniita kukkia.

Hän työnsi vaaleanpunaisen kukan hiuksiinsa ja käveli kotiin.

”*Talofa!*” isä sanoi. ”Miten päiväsi sujui?”

Elizabethin katse painui maahan. ”Ei hyvin.” Hän kulki pihalla röhkivien sikojen ohi ja istahti isän viereen kuistille.

Isä istui kuuntelemassa, kun Elizabeth kertoi hänelle kaiken hankalasta päivästä.

”Sepä ikävää”, isä sanoi ja halasi häntä. ”Minullakin on ollut sellaisia päiviä. Haluatko tietää, mikä auttaa minua?”

Elizabeth nyökkäsi. ”Kyllä haluan!”

Isä alkoi laulaa laulua, jonka Elizabeth tunsu hyvin. Isä lauloi tätä kaunista rakkauslaulua äidille usein.

Elizabeth tönäisi nauraen isää olkapäästä. ”Ii-säää!”

Isä virnisti. ”Olen vakavissani! Hyvä musiikki tekee oloni paremmaksi. Ja musiikista puheen ollen...”

Elizabeth tiesi, mitä isä aikoi sanoa. Oli aika harjoitella pianonsoittoa.

Enemmän kuin mitään Elizabeth halusi oppia soittamaan pianoa, jotta hän voisi soittaa lauluja kirkossa. Hän rakasti jo laulamista perheensä kanssa. Etenkin isän kanssa. Mutta pianon soittaminen oli vaikeampaa. Hänen sormiensa oli tehtävä kovasti työtä, jotta ne löytäisivät oikeat koskettimet.

”En tiedä, huvittaako minua harjoitella tänään”, hän sanoi.

Isä nousi. ”Yritä ajatella sitä, mitä soitat. Kirkon laulut voivat auttaa meitä tuntemaan, että olemme lähempänä Jumalaa.”

Sitten isä riisui sandaalinsa ja meni sisään auttamaan päivällisen laitossa.

Elizabethkin riisui sandaalinsa ja meni sisälle. Isä pilkkoi vihanneksia, kun äiti hämmensi muhennosta.

Koskettimistolla odottivat ”Fa’afetai i Le Atua” -laulun nuotit. Elizabeth rakasti tätä samoalaista laulua. Se kertoi kiitoksen antamisesta Jumalalle.

Elizabeth kytki virran sähköiseen kosketinsoittimeen ja alkoi soittaa. ”Ajattele, mitä soitat”, isä oli sanonut.

Niinpä hän ajatteli. Hän ajatteli kaikkea sitä, mistä hän oli kiitollinen. Perhettään. Kotiaan. Musiikkia. Kaunista Samoaa.

Hänen sormensa alkoivat löytää oikeita koskettimia helpommin. Hetken päästä hänen olonsa alkoi muuttua. Hän tunsu rauhaa. Elizabeth hymyili. Hän tunsu Pyhän Hengen!

Pilkkomisen ääni lakkasi. Isä alkoi hyräillä. Hän tuli seisomaan Elizabethin viereen ja alkoi laulaa.

Elizabeth jatkoi soittamista, ja äitikin tuli laulamaan. Elizabeth ajatteli kaikkea sitä, millä tavoin Jumala siunasi häntä ja hänen perhettään.

Lopuksi isä kumartui ja kysyi: ”Tuntuuko paremmalta?”

”Tuntuu!” Elizabeth sanoi. ”Sinä olit oikeassa. Hyvä musiikki *teki* päivästäni paremman!” ●

Mikä auttaa sinua tuntemaan olosi paremmaksi vaikeina päivinä?